

Pontban fél öt előtt negyedórával kilépek a bejárati forgóajtón, teleszívom tüdőmet friss levegővel, megfürdetem arcomat a napban, és úgy érzem (mint minden szürke hivatalnok), hogy most kezdődik az élet.

86 Nagy Koppány Zsolt

KILÉPEK

A FORGÓAJTÓN *

A valóság azonban nem ilyen egyszerű, és közel sem ilyen szép: a tüdőmön kátrány, a nap-tól kipirul és szeplős lesz az arcom, és az élet valójában itt *végződik*: agglégény vagyok, egyedül

élek, albérletben, elég gyakran iszom, igaz, már csak jó italokat.

Az otthon töltött időmre csöppet sem vagyok büszke, de ezt gondosan titkolom.

Útközben veszek nyolc üveg barna sört, az mindig ellazít az ilyen magányos estéken.

Ahogy hazaérek, egyet lehúzok, majd beállok a zuhany alá, és ugrálom majom pózban magamévá teszem magam, közben pedig Daniella testére, egész pontosan altestére gondolok. Azt hiszem, szerelmes vagyok: akkor szoktam ugyanis ilyen megveszekedett dühvel verni. Daniella szép, és én is az vagyok; ő mégis ki tudja, hol, én viszont – fájdalmasan és gyalázatosan, az önfertőzés bűnének évezredes lelkiismereti terhét gyöngye vállamon cipelve – itt.

Aztán, mivel úgy gondolom, hogy ez *igazi* szerelem, még egyszer kiverem, ezúttal fordított misszionárius pózban, az előbbinél leheletnyivel kisebb kéjérzet mellett, viszont annál inkább kapkodva – mégis jobban csinálom magamnak, mint eddig bármelyik béna csajom. Elég hamar elmegyek, pedig lassan gyúrnom kell arra, hogy Esmeraldának rendesen adni tudjak.

De most inkább a szórakozás, nem pedig a munka: Daniellára gondolok, miközben ledöglöm a díványra, magam mellé teszek egy újabb sört, fél kézzel benyomom ismétlősre Kristin Asbjørnsen *Slow day*-ét, és csak hallgatom, hallgatom, hallgatom, és kinézek az ablakon.

Estéimet nem jellemzi az a frenetikus változatosság, amit egy korombeli fiatal férfiútól joggal vár el a köz és a dolgozó nép, ezért ha netalán valami magánvállalkozó (akinek adójából a fizetésem felépül) pár órával később betekintene az ablakon, azt látná, hogy a díványom fekszem, mellettem immár féltucatnyi üres sörösüveg... Igaz, most legalább Lana Del Rey-t hallgatok.

(De mit is nyafogok? Azért biztosan izgalmasabb az életem, mint például a nagyvárad téri metrómegállóban az ezoterikus könyveket árusító bácsié. Bár – ugye – ki tudja.)

Kicsit sajnálom magam, és az jut eszembe, vajon nem gondolok-e én *túl gyakran* a Daniella, általában pedig minden nő pinájára? Mert, ahogy mondjuk a drogos vagy a kövér ember életét meghatározza a saját problémája, és mindegyik kimondott mondatában vagy kigondolt gondolatában valamilyen módon szerepet kap, úgy én is mindent e köré a **87** *jelenség* köré csoportosítok. Arra jutok, hogy de igen, ám nyomban meg is vigasztalom magam: ahhoz képest, hogy mennyire szeretem, ugyancsak ritkán részesülök belőle, tehát nagy baj nem lehet.

Persze nem panaszkodom, mert mindig akad olyan referen slány, akit be lehet vezetni az államigazgatás berkeibe, és ezért hálás, de ez a Daniella – meg amit iránta érzek – valahogy egészen más: sokkal szebb, mint a többiek – és nagyobb gerjedelmet fogalmaz meg bennem a libidó róla, mint eddig bárkiről.

Ja, és okos is. De őszintén szólva, ez egyáltalán nem érdekel.

Azt álmodom – megdöbrentő élességgel, mégis zavarosan – hogy feleségemmel, egy hórihorgas, beesett mellű, szomorú asszonnyal az erdőszélen élünk, egy faházban. Álomban én is magas vagyok végre (de szintén hórihorgas), és szomorú. Nagyon szomorú és egykedvű. Ezt mind tudom már, mikor az álom elkezdődik: az agyam egyenesen a dolgok közepébe, vagy inkább végére csöppent.

A szcna és a világítás egészen különös: szürke, mégis éles és világos, és csendes, döbrenten, süketen, halottan csendes. (Olyan, mint Tarr Béla torinói lova Nicolas Winding Refn valhallás filmjének hangjával, színeivel és filingjével ötvözve.)

A csűr előtt állok, kezemben egy nagyon hosszúnyelű, fura fejű baltával, és valószínűleg megöltem valakit – mindenestre a szerszám véres. Előre-hátra lóbálom, a csűrkapu halkan nyikorog a szélben.

A ház felé fordulok, de közben szemmel tartom a csűr is: a ház ajtajában hosszú, szomorú feleségem áll, és szemrehányó tekintettel néz rám. Tudom, hogy haragszik, amiért elmentem mellőle, és magára hagytam a bajban: pedig őt megvédeni mentem el. Valószínűleg akkor öltem vagy sebesítettem meg az ellent – de az is valószínű, hogy valahogy mégis kárt tett az asszonyban, amíg kerestem.

Visszafordulok a csűr irányába, a baltát lóbálom.

A nyikorgáson, a szél zúgásán és saját egyenletes lélegzésem kivül csupán a vér csöpögése hallatszik – meglepően hangosan –, amint a balta éléről az udvar porába hull. (Állataink nincsenek, és azt sem tudom, miből élünk, de a ruházatunk alapján a feleségem mezőgazdasági munkás vagy háziasszony, én meg patkolókovács vagyok: nagy bőrkötényem ugyancsak merő vér.)

A pillanat irtózatosan hosszúra nyúlik, körbefolyja az álmot: tulajdonképpen az egész álom alatt csak ez a pillanat van, mindvégig.

Rettenetet érzek, mert tudom, hogy nemsokára be kell lépnem a fejszével a csűrbe, és ott lesz ő: valószínűleg holtan, ártani már nem tudván nekem, mégis félelmetesen. De képtelen vagyok belépni: csak lóbálom a fejszét, nézem az engem néző asszonyomat meg a csűrkaput, látni vélem
88 magam előtt a halott arcát, és hallgatom a vér csöpögését, a szelet, a lélegzetvételemet és a nyikorgást.

Azzal a bizonyossággal ébredek, hogy képtelen leszek belépni, bármeddig állok is ott – még sokáig heverek, és félek.

Nem érzem magam túl fittnek, mikor végre kimászom az ágyból, és kávézás meg szarás közben is csak ez az éles vonásokkal megrajzolt, halott, mozdulatlan, mégis legalább negyedóráig tartó álomjelenet jár a fejemben.

Igyekszem nem nagy jelentőséget tulajdonítani neki, viszont elhatározom, hogy az ilyen estéknek, éjszakáknak és reggeleknek véget kell vetni – hiszen fiatal vagyok, és most élek, vagy mi a szös.

Gyors egészségügyi spriccelés a zuhany alatt, csak hogy ne zavarja össze a gondolataimat, és ne odabenn kelljen a végére járnom (mindig rettegek, hogy rámnnyitnak vagy a vécéartály fölé csempészett kamerával lefilmeznek és feltesznek az internetre), és már készen is állok: zokni, alsónadrág, trikó, ing, nyakkendő, nadrág, öv, zakó.

Megállok a tükör előtt, felveszem a fejszét, és megnézem magam. A vér hangosan csöpög a padlócsempére, furán szuszogok, szél lebben az előszobában, és megnyikordul a bejárati ajtó.

Jól nézek ki, indulhat a munka.

KOLLÉGÁK REPÜLNEK IKAROSZKÉNT

De előtte még egy megpróbáltatás vár rám: a tömeggel közlekedni.

A nők – ezek, a dolgozók – csúnyák: mindegyiken van valami hiba; a férfiak meg olyanok, mint a disznók. Utálom őket. Egyedül Daniella szép. Nyűgös vagyok és türelmetlen, minden cekkeres nyanyát félrelökök egy-egy hajléktalanszagú ülés elfoglalása érdekében. De hohó, itt még nem tartunk, még csak a megállóban nézelődünk, és cigizni sem lehet.

Nézelődöm.

Bazmeg, ezeknek az embereknek ugyannyit ér a szavazata, mint az enyém, gondolom újra undorral a közhelyet. Hülye, kövér, kurva fogyasztók mind, velem együtt: annyi kivétellel, hogy én nem vagyok hülye és kövér.

Pontosan érkeznek Kollégák: egy másik járműről szállnak le, itt váltanak, az én megállómban.

Kollégák tipikus állami alkalmazottak: a szabad munkaerőpiacon tíz percig sem élnének túl – az ilyenek viszont valahogy mindig bekerülnek a közgazgatásba. Nagytestű, puha húsú házaspár, az élveteg, perverz emberekre

jellemző hatalmas üleppel, és enyhén fogyatékosnak tűnő arccal, valamint olyan gusztustalan viselkedéssel, hogy megszemlélésük mindig gyönyörűséggel tölt el.

Már miközben leszállnak a buszról, mely nem átallotta idáig hozni őket, a férfi, hangosan szuszogva és idióta (de pajkosnak szánt) 89 vigyorral az arcán megpróbál felesége blúza alá nyúlkalni, de mivel az asszony annyira kitölti a rendelkezésre álló ruhadarabot, amennyire csak lehetséges, ez bizony nem könnyű feladat. Emberünk azonban derekasan küzd, még akkor is, mikor kurta lábaikon átvonszolják magukat az átjárón a kis boltocska elé, ahol rendszeresen fagyit, ropit és energiatalt vásárolnak maguknak.

Apró, tipegő léptekkel járnak, és hogy a groteszk hatás erősödjön, a málló arcú nő még sántít is egyik lábára. Derék férjében nagy az akarat, hogy a lelógó melleket nehezen megtartó melltartó pántjáiig eljusson, és azt hátrahúzza olyan férfias-viccesen csattintson egyet felesége pattanásos hátán, de Isten nem adott neki az akcióhoz szükséges, eléggé hosszú kart, ezért a négysávos út közepén megállnak: a pasas lihegve nyúlkal a blúz alatt, végre megvan a pánt, csattan az asszonyi hájon, mindketten boldogok, ó, *sancta simplicitas!*

Már izgulok, hogy nem érnek át, mielőtt zöldre vált a lámpa az autósok előtt, de valahogy mégis sikerül, pedig az alacsony, nagyjából ugyanakkora magas, mint amilyen széles *latin lover* nagyokat ver tipegő szaladásuk közben felesége természetes hátsójára (a nadrág alatt is fájdalmasan jól kivehető a lötyyedten megfeszült dinamóbugyi vonala).

A túlparton lihegnek kicsit, majd – még bevásárlás előtt! – elővesznek a szatyrukból egy vajas kenyeret, és csámcsogva, egymás arcát összekelve és hosszú, morzsás, avas-vajás csókokat váltva megesszik. Körülnézek, a sokkot enyhítendő.

Legnagyobb meglepetésemre azonban senki sem néz rájuk: mindenki katatón módon bámul maga elé, és nyilván a saját elcseszett életére gondol.

Közben *big mamma* erőteljesen masszírozni kezdi férjének az ingből vörösen kigöndörödő szőrökkel dekorált, lógó mellbimbókkal éktelen, fehér és láthatóan puha mellkasát, és én újra meggyőződöm: nincs isten.

Az egész annyira gyorsan történik – vagy oly ritkán közlekedik a villamos –, hogy módomban áll végignézni a *teljes* reggeli rituálét: a természetes fajdkakas és fajdtyúk utálatos, tipegő dürgését.

(Abba, hogy reggel mondjuk orális szexbe bonyolódnak – És miért nem tennék? Az élet szép, egyenesen nekik találta ki a fennvaló. –, bele sem akarok gondolni, ennek ellenére belegondolok, mert az nem úgy van, hogy nem akarok, és akkor nem is fogok.)

Betotyognak a boltba, mint két sebzett pingvin, az arcukra varrt gügye mosollyal, és én arra gondolok, hogy nem létezik, hogy nincsenek gondozásban, hogy élnek, hogy vesznek fel és fizetnek vissza hitelt, hogy hoznak felelős döntést a gyermekükről, és vajon mifélék lehetnek a vágyaik azon kívül, hogy megtalálják azt a pozíciót, mely során a puha pöcs nem vész el a hājredők között, hanem – huncutfejű mosolygás közben – megtalálja útját a hatalmasan tátongó, lepcsés és valószínűleg rossz szagú pina belsejébe.

90 („A parancsolatok közül, amelyeket Karl Marx ránk hagyott, az egyik így szól: mindenkitől képessége szerint, mindenkinek szükséglete szerint.” Carson McCullers: *Magányos vadász a szív*. Európa Könyvkiadó, Budapest, 1983. 180. Fordította: Déry Tibor)

Fagyival és egyéb prolijavakkal jönnek ki a bolt elé, és máris marcangolni kezdik a zsákmányt. Vajas arcukra fagyit kennek, de ujjal, erotogroteszk mozdulatokkal letörlik, és egymás szájába tömködik. Azon töprengek, hogy ha nem feszülne ez a vallási örültekre jellemző, átszellemült vigyor a triplatókás arcukon, talán még el is vegyülhetnének a többi szájalmas embertársam között: de így mindenképpen kirírnak.

Vajon sírtak egyáltalán valaha, és ha igen, min? És mit néznek a tévében? És van-e könyvük, és ha igen, olvasták-e? Jártak-e már állatkertben és múzeumban, akartak-e eljutni mondjuk Stockholmba, és tartanak-e léböjt-kúrát? Megannyi kérdés. Már az utolsót leszámítva, mert arra a válasz: nem!

Miután felnyalták a pálcikás fagyit, sűrű csókokba bocsátkoznak, és újra megfogdossák egymást, ahol lehet – nekem volt kövér nőm, és az a tapasztalatom, hogy hiába mondanak a narancsbőr hív harcosai bármit, nem jó érzés fogdosni: mert mindenütt ugyanolyan.

Cuppognak, mint a violák, a galambok meg a kevésbé intelligens majmok, és lassan nyál meg nedvtó gyűlik alájuk, belecsöpög a fagyit, egyre erősebben sűt a nap, meleg lesz nemsokára, és bűdös.

Aztán elválnak: Kollégáné asszony a munkahelye felé tipeg, amit most nem nevezek meg, Kolléga úr pedig elővesz a szatyrából egy hatdecis Bomba-energiaitalt, kinyitja, meghúzza, majd visszatipeg az átjárón, hogy velem együtt szállhasson villamosra, és szolgálja egész nap a hazát/a nemzetet/a dolgozó népet.

Az energiaital láthatóan nagyon ízlik neki, minden reggel iszik vagy hármat, elképesztő húzása van. Nem sokat szarakodik, hörpöl, dobozt leenged, nyel; dobozt felemel, hörpöl, dobozt leenged, nyel; dobozt felemel, hörpöl, dobozt leenged, nyel. Újabb dobozt kinyit, felemel, hörpöl, leenged, nyel. Miután végzett, oldalra fordul, valami fűhallgatós lányka felé, elcsavarja a száját, és még mindig mosolyogva jóízűt, hosszút böfög, kifűjja a gyermekkoromat idéző rágók ízet lemoshatatlanul magán viselő levegőt, majd elégedetten nézi az érkező villamost.

Felszállunk. Végre péntek.

A villamoson, hogy tökéletesen kiábránduljak az emberből, egy felékszerezett, hervadó, de azért mutatós öregasszonyt nézek, aki flitteres harisnyát visel, arca intelligens, karperecek csörögnek még a nyakán is, haját hidrogénnel színezi. A következő megállónál felszáll egy vele egykorú pasas, és ahelyett, hogy szemezni kezdene ezzel a szerencsétlennel: olvas. A néni szegény dobja magát, haját igazgatja, és a haj – a zsírtól vagy a lakktól, *who knows* – úgy marad. Igen, péntek van. Micsoda nyomorult, egyedül töltött, reménytelen éjszakája lesz. Pontosan, mint az elmúlt háromezer. Viszont a székszomszédja, egy buta arcú, ostoba tekintetű, csúf, de ugyanolyan korú néni – jegygyűrűvel az ujján és állati elégedettséggel meg egykedvűséggel a képén – nyugodt mozdulatokkal készülődik a leszálláshoz. Tudja, hogy ő ma is meg lesz baszva.

Hát, így megy ez.

*Részletek a *Feljegyzések a hivatalból* című, készülő regényből

Új Forrás 2014/1 – Nagy Koppány Zsolt:
Kilépek a forgóajtón

